

[Edvard Sørensen.]

at gøre det på, og man har også det indtryk, at politiet egentlig gerne vil være fri for den opgave.

Endelig er der så straffebestemmelserne. Jeg kan godt forstå, om nogen vil synes, at disse er lidt hårde, men jeg og mit parti kan også tiltræde forslaget i den form, det har fået for dette punkts vedkommende. Det, der er tale om her, er jo de tilfælde, hvor der er begået grove overtrædelser, men også kun de tilfælde. Sålænge man ønsker en koncessionsordning for kørsel af den art, der her er tale om, må det — som jeg sagde før — være sådan, at de, der får koncession, også må overholde denne koncession. Det ville være urimeligt blot at give overtrædere nogle små bøder, så de ganske ugenert kan fortsætte med den ulovlige kørsel, fordi de derved kan tjene meget mere end de små bøder, de i de fleste tilfælde får.

Endelig er der et enkelt spørgsmål, som det ærede medlem hr. Horn var inde på, og som jeg også godt vil gøre et par bemærkninger om, nemlig om handelen med koncessioner. Det er jo forudsætningen for denne lovgivning, at der ikke kan handles med disse koncessioner, og det er kun ganske naturligt. Men livet er nu engang stærkere end lovgivningen, og det er klart, at der må også være muligheder for, at en vis overflytning af koncessioner fra den ene til den anden kan finde sted. Det, vi i landsnævnet særlig har været opmærksom på, er de tilfælde, hvor der har været tale om, at man skulle betale betydelige beløb ved en sådan afståelse; i sådanne tilfælde har vi sagt nej, og jeg vil også håbe, at man i fremtiden vil sige nej dertil. Det, at man ved overdragelse af sin forretning til en anden får betaling for sit vognmateriel, og hvad der ellers kan følge med, er kun ganske naturligt, men det, at man handler med en koncession, ligger udenfor det, der er tænkt med loven.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale de foreliggende ændringer til omnibus- og fragtmandsloven til hurtigt og villig behandling her i tinget.

Fibiger: Da loven om omnibus- og fragtmandskørsel med motorkøretøjer i foråret 1950 blev vedtaget her i tinget, havde det visse vanskeligheder. Man var ikke rigtig klar over, hvordan den ville virke, og

fra visse sider imødeså man virkningerne med nogen ængstelse. Man ville derfor have indføjet en bestemmelse om, at loven skulle fremsættes påny i begyndelsen af denne samling. Det kan også være naturligt, når man prøver noget nyt, først at søge at vinde erfaringer og så bagefter få eventuelle fejl i loven rettet; det er det, der sker nu, hvor den højtærede trafikminister har foreslået ændringer til loven af 27. maj 1950.

Det har vist sig — således som vi forresten forudså dengang — at virke tilfredsstillende, at man fik lagt forskellige afgørelser om lokale forhold ud i amterne og så i mere omfattende tilfælde fik et nævn til at afgøre tingene. Efterhånden som tiden er gået — man har jo kun haft et år til at indhøste erfaringer —, er der opstået en vis praksis med hensyn til disse spørgsmål, således at der er kommet et godt samarbejde i stand mellem baner og biler — det tror jeg er nødvendigt og rigtigt —, men også på en sådan måde, at man bevarer så megen frihed som muligt for de private. Når private investerer stor kapital i biler, hvadenten det er til fragtmands- eller omnibuskørsel, må de også have nogen sikkerhed for, at banerne ikke, når en sådan virksomhed er blevet oparbejdet til en levevej, kommer og overtager den. Jeg tror nok, at man med hensyn til dette har fundet frem til en ordning, der tilfredsstiller alle. De foreliggende ændringer er kun en tydeliggørelse af det, man hidtil har praktiseret.

Med hensyn til de straffebestemmelser, lovforslaget indeholder, synes jeg, at man, når der ikke foreligger virkelig grove overtrædelser, bør se noget large på dem, sådan at man ikke straks slæber folk for domstolene, fordi der er sket et eller andet, når de f. eks. har kørt med to vogne på dage, hvor der har været mere at køre med. Men selvfølgelig må det være sådan, at man, når der sker grove overtrædelser, må have mulighed for at gribe ind på en sådan måde, at koncessionshaverne forstår, at de må overholde de bestemmelser, der findes i koncessionen.

Det ærede medlem hr. Horn sagde, at der var enkelte spørgsmål, han ønskede forhandling om, og det tror jeg sker bedst gennem en udvalgsbehandling. Vi kan fra mit partis side tiltræde lovforslaget, som det foreligger her, men vi vil selvfølgelig også være villige til at drøfte visse ændringer.